

Op zondag 12 februari 2017 gaan we op pad om de eerste twinknuffels uit te delen in Chennai de hoofdstad van de deelstaat Tamil Nadu India.

Onze caretaker van het hotel heeft het adres van het Children 's Home of Hope gevonden.

Wij gaan erheen met een twinbeertje en een boekje van twinbears.

We hebben een gesprek met de directrice en maken de afspraak om later die middag terug te komen om de twins uit te delen.

Voordat we weer vertrekken worden we door kleine meisjes vermaakt met zang en dans en spelen we met ze.

In het hotel op de kamer tellen we alle twins, het zijn er 69.

De uitdeling gaat om half zes beginnen. Op het beeldscherm in de kamer van de directrice zien we de voorbereidingen en wij krijgen een kopje thee met melk, gelukkig zonder suiker.

Als de thee op is krijgen we een rondleiding door het huis, langs de slaapzalen en douches.

De bovenste etage is gefinancierd uit de nalatenschap van een Spaanse jonge man, die gestorven is aan aids. Home of Hope is een kindgerichte, non-profit organisatie, die duizenden kinderen en weeskinderen helpt.

In Chennai is het weeshuis in 1970 begonnen met 10 kinderen van leprozen patiënten.

Ieder kind in het huis wordt erkend als een individu met unieke gaven en talenten.

De acht medewerkers die met de kinderen wonen kennen hun achtergronden en werken om hun potentieel te voeden. Elk kind krijgt individuele begeleiding en zorg.

Het ziet er allemaal vriendelijk en verzorgd uit.

Als we starten met de uitdeling zit iedereen al netjes op de stoelen. Edith vertelt het twin verhaal in korte zinnen en de directrice vertaalt in hele verhalen.

De kinderen staan in 2 rijen en wij geven ze twins.
Telkens worden we blij en vriendelijk bedankt en tijdens het weglopen worden de knuffels vaak veilig in hun armen gedragen.

We laten een paar twins achter voor kinderen die er nu niet zijn.

Mooi om dit weer zo mee te maken.

Twee dagen later op dinsdag 14 februari delen we de laatste twins uit in een ander weeshuis dat niet verbonden is met een wereldwijde organisatie.

Hier zijn we om een uur of 4, te vroeg en de plunjezak zetten we tegen de muur van het weeshuis en lopen het treurige terrein weer uit. We willen niet binnen wachten, maar de meisjes hebben ons al gespot en al snel worden we omringd door een dozijn kleine meisjes die direct over onze armen wrijven.

Om 5 voor half 5 gaan we terug en nemen plaats tegenover de barse wat grove vrouw, die we gister al hebben ontmoet, al heeft ze vandaag tenminste een zonnig kleedje aan. Ze zegt niets en kijkt ons niet aan. En daar zitten we te zitten..... de kinderen op de gang zwaaien en lachen naar ons door de open deur. Maar wij durven niet terug te zwaaien. De barse vrouw zit met een stok, vol splinters tegen haar hand te tikken en als het op de gang té lacherig en vrolijk wordt, kijkt ze alleen een beetje om en de meisjes stuiven weg.

Verschrikkelijk, terug in de Middeleeuwen.

Niemand zegt wat en we krijgen niets aangeboden.

Dan waag ik iets te vragen, maar een antwoord krijg ik niet. Een keer gaat de vrouw naar de gang om een paar meisjes een tik met de stok te geven.

Daarna blèrt ze een opdracht en verzamelen de meisjes zich in een ruimte achter de gang.

Ze wenkt ons vanuit de gang dat we moeten komen.

Ik vraag om iemand die Engels spreekt en even wat kan vertalen in het Tamil. Gelukkig komt er een wat verlegen lieve vrouw aan die dat klusje gaat klaren. Ondertussen krijgen we een snoepje van een meisje in een hele mooie blauwe jurk, ze is jarig en trakteert. In de ruimte achter de gang zitten de meisjes allemaal keurig in rijen.

Ik vertel het twinverhaal en de verlegen maar lieve vrouw vertaalt. Edith is wat nerveus "zoveel twins hebben we niet bij ons", maar ja we hebben wat we hebben en dat zijn er 57, we zien wel.....

De meisjes komen 1 voor 1 bij ons langs en verlegen nemen ze de twin in ontvangst, soms zegt iemand "thank you mam", maar vaker gaan de ogen dicht en volgt er een lichte knik en een voorzichtige glimlach.

Als de eerste 2 meisjes een twin in ontvangst nemen klinkt er een oorverdovend applaus, dat wordt gaandeweg minder, zoniet de blij lachende gezichtjes. Wat voelt dit goed, de kinderen wat te geven dat zacht, knuffelbaar en helemaal voor hunzelf is om hopelijk het harde leven van elke dag een beetje te compenseren. En dan het grootste wonder ..... het laatste meisje krijgt de allerlaatste twin, alsof het van boven zo gestuurd is.....

We zijn dankbaar en een beetje aangeslagen en we nemen wat foto's.

De kinderen zijn aan het kijken wat ze hebben en wat een ander heeft. Ook hebben een paar de certificaten ontdekt. Dan gaat er een bel, een paar meisjes springen op om te gaan. In koor klinkt het "Thank you Mam". Het is voor ons tijd om te gaan.

Toevoeging bij het verslag van de uitdeling van twins in 2 tehuizen.

Edith is het verslag aan het schrijven over maandag 27 februari, waarin we een hele dag met Sonny op pad zijn geweest naar dorpen, scholen en het gemeenschapshuis van The Untouchebles.

Bij ons is het besef gekomen dat we blij zijn dat we de twins uitgedeeld hebben in huizen waar de kinderen een dak boven hun hoofd hebben en een bed om in te slapen.

Weliswaar in grote anonieme slaapzalen, maar toch, een knuffel als troost en houvast in hun eigen kleine wereld, 's nachts in hun eigen bed.

Genoeg kleine kinderen bij the Untouchebles, wonend in een hut, op de harde zandgrond met soms niets en soms een mat.

Om hier knuffels aan kinderen te geven staat naar ons inzien te ver af van hun harde bestaan om te overleven.

Hier bestaat de veiligheid en houvast van de kinderen uit de liefde en nabijheid van hun ouders.

Wakend en beschermend tegen slangen en schorpioenen.

Hard maar mooi om tot dit inzicht te komen.

